

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับประจำวันที ๒๔ เดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๕๙ หน้า ๑๖ มูลค่าข่าว ๑๘๑,๙๓๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

สาว มศว บรรเจิดไอเดีย “ปลาหมึกหรรษา” อุปกรณ์เครื่องเล่นช่วยเด็กลดน้ำหนัก

ปรากฏการณ์เด็กอ้วนในปัจจุบันเพิ่มขึ้น สืบเนื่องมาจากเทคโนโลยีที่สะดวกสบายต่างๆ ทำให้เด็กรุ่นใหม่เคลื่อนไหวน้อยลง ซึ่งเกี่ยวออกกำลังกาย จึงส่งผลให้เด็กมีภาวะอ้วนมากขึ้นๆ ทุกวัน ...”

ด้วยปัญหาเหล่านี้จึงกลายเป็นที่มาของผลงานการออกแบบ “ปลาหมึกหรรษา” อุปกรณ์เครื่องเล่นสำหรับเด็กอ้วนของนักศึกษาระดับปริญญาโท “นางสาวฐิษา คำป้อ” นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์ สาขาวิชาออกแบบทัศนศิลป์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ในโครงการออกแบบอุปกรณ์การเล่นเพื่อส่งเสริมการออกกำลังกายสำหรับเด็กน้ำหนักเกิน อายุ 6 - 9 ปี

ฐิษา เปิดเผยถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้ออกแบบและผลิตเครื่องเล่นเพื่อเด็กอ้วนว่า ตนเองมีน้องชายรูปร่างอ้วนห้วน และมองว่าเด็กรุ่นใหม่มีจะไม่ค่อยออกกำลังกาย ส่งผลให้มีรูปร่างอ้วนมากขึ้น นอกจากนี้การจะแนะนำให้เด็กออกกำลังกายแบบต่างๆ ไปอย่างจริงจัง

หรือเล่นกีฬาอย่างอื่นอาจทำให้เกิดอันตรายได้ เด็กบางคนวิ่งไปก็ปวดขา กล้ามเนื้อฉีกขาด ยิ่งส่งผลให้เขาเมื่อการออกกำลังกายมากขึ้นเรื่อยๆ

“เด็กสมัยนี้ชอบเล่นเกมอยู่กับที่ เป็นเวลานานๆ การเคลื่อนไหวร่างกายแทบไม่มี จึงได้คิดว่าควรทำเครื่องเล่นแบบแอโรบิก เพื่อให้เด็กมีโอกาสได้ออกกำลังกายเหมาะสมกับรูปร่างของเด็ก โดยยึดแนวการออกกำลังกายที่ใช้หลักแอโรบิก โดยยึดหลักความเบา นาน และถี่ การออกกำลังกายแบบนี้จะดึงไขมันมาใช้ได้ดีที่สุด”

หลังจากนั้น ฐิษา พยายามหาข้อมูลและพูดคุยกับอาจารย์คณะพลศึกษา มศว พร้อม

ทั้งศึกษาและดูข้อมูลว่า เด็กอ้วนเขามีปัญหาอะไร “หลังจากที่ได้ข้อมูลพร้อมกับคำแนะนำของอาจารย์ พบว่า เด็กอ้วนมีปัญหาเรื่องข้อและกระดูก จากน้ำหนักตัวที่มาก เด็กจะปวดเวลาเคลื่อนไหวร่างกาย ดังนั้น ถ้าเราออกแบบเครื่องเล่นเพื่อเด็กอ้วนไม่ควรให้เขาระโดดหรือใช้แรงกระแทกมาก ถ้าเป็นการออกกำลังกายเร็วๆ แบบเคลื่อนไหวร่างกายมากๆ ย่อมส่งผลเสียต่อร่างกายของเด็กอีก จึงสนใจศึกษาเรื่องการออกกำลังกายในน้ำเพื่อลดแรงกระแทกจากน้ำหนักตัวที่มากของเด็ก เพราะน้ำช่วยพยุงตัว ลดแรงกระแทกได้”

สำหรับเครื่องเล่นที่ออกแบบจึงเป็นเครื่องเล่นที่ใช้เล่นในน้ำ อุปกรณ์ที่ออกแบบจะเป็นการออกกำลังกายแขน ลำตัวและขา โดยต้องให้เด็กออกกำลังกายนาน 20 นาทีขึ้นไป จึงจะสามารถดึงไขมันออกมาใช้ได้ และมีปุ่มตั้งนาฬิกาที่เครื่องเล่นให้เด็กจับเวลาตัวเอง โดยออกแบบการออกกำลังกายแขน 8 นาที ขา 8 นาทีและลำตัวอีก 8 นาที

“อุปกรณ์เครื่องเล่นชนิดนี้ จะสนุกและสามารถเล่นคนเดียวได้ อนาคตอาจจะพัฒนาเป็นเครื่องเล่นและจำหน่ายในอนาคต ตอนนี้นี้เป็นแค่ต้นแบบแต่สามารถใช้งานได้ โดยตั้งชื่อเครื่องเล่นนี้ว่า ปลาหมึกหรรษาช่วยเด็กๆ ลดอ้วน เครื่องเล่นนี้ยังสามารถใช้กับเด็กที่ว่ายน้ำไม่เป็นอีกด้วย” ฐิษาเผยปิดท้ายถึงผลงานการออกแบบชิ้นนี้ ■

สุด ขณะที่สื่อก็มักจะไม่ได้ติดตามรายงานข่าวจนถึงที่สุดว่า ผู้กระทำผิด ถูกลงโทษไปถึงไหน ซึ่งพอนานไปคนก็ลืม"...ครูหุข กล่าว

ด้าน ดร.จิตรา ดุษฎีเมธา ประธานโครงการศูนย์พัฒนาความสุข มนุษย์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ก็สะท้อนแง่มุมต่อกรณีที่กำลังเกิดขึ้นนี้ไว้ว่า...สมัยก่อนสถานที่เกิดเหตุในการกระทำชำเราคือ ที่เปลี่ยว, ที่ลับตา, ในป่า หรือพงหญ้ารก ๆ ซึ่งนั่นก็หมายถึง สถานที่เอื้อที่จะกระทำได้ ทว่าในปัจจุบันแม้แต่ในรถ, ในบ้าน, ในคอนโดมิเนียม, ในร้านนวด, ในสปา หรือแม้แต่สวนสาธารณะ ก็ยังเกิด

กรณีข่มขืนได้ เรียกว่า...สถานที่ไหนก็ข่มขืนได้ คำถามคือเกิดอะไรขึ้น?

เรื่องนี้ ดร.จิตรา วิเคราะห์และสะท้อนผ่าน “สื่ूपหน้า1 เดลินิวส์” ไว้ดังนี้...ประการแรก ปัจจุบันเรื่องเพศถูกเปิดเผยมากขึ้น และมีสื่อกระตุ้นทางเพศเคลื่อนไหวคลาดมากมาย รวมทั้งยังสามารถเข้าถึงได้ง่าย ยกตัวอย่างเช่น ตามร้านหนังสือทั่วไป, ในอินเทอร์เน็ต กระทั่งโทรศัพท์แบบสมาร์ตโฟนติดตัว สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เพศกลายเป็นเรื่องธรรมดา ประการต่อมา เป็นเรื่องที่เกิดจาก “ผู้หญิงระมัดระวังตัวน้อยลง” สืบเนื่องจากการที่ผู้หญิงกล้าที่จะพักอาศัยหรืออยู่คนเดียวเพิ่มขึ้น รวมถึงกล้าที่จะพักอาศัยในหอพักในบ้าน หรือในคอนโดมิเนียมรวมกับเพื่อนชาย เป็นต้น

และ ประการสุดท้าย คือทัศนคติที่ “ผู้หญิงมองเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดา” สืบเนื่องได้จากการแสดงออกผ่านทางเครื่องแต่งกาย, การใช้ชีวิต ทำให้ผู้ชายมองว่าผู้หญิงไม่แคร์ในเรื่องนี้

กับเหตุปัจจัยดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ ดร.จิตรา สะท้อนว่า...เป็นตัวกระตุ้นที่ส่งเสริมทำให้การข่มขืนเกิดขึ้นได้ง่ายขึ้น ซึ่งนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เรื่อง “สถานที่” กลายเป็นปัจจัยรองในความเสี่ยงต่อกรณีข่มขืน...

“ในเมื่อเราแก้ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมไม่ได้ แต่เราสามารถป้องกันได้ โดยระวังไม่ให้ปัจจัยที่กล่าวไว้ข้างต้นมาเอื้อให้เกิดการข่มขืนตามสถานที่ที่คิดไม่ถึงได้ เช่น การไม่อยู่กับเพื่อนชายตามลำพัง หากอยู่คอนโดฯ ควรหาเพื่อนหญิงมาอยู่ด้วย, หากอยู่บ้านต้องเปิดไฟไว้บ้าง ไม่ปิดไฟมืด ไม่ไปในสถานที่เปลี่ยว ๆ หรือลับตา"...ดร.จิตรา กล่าวในที่สุด

หลายปัจจัยทำให้เกิด “ข่มขืนไม่เลือก!!”
เป็นอีก “ภัยร้ายวัน” ที่ “เกิดขึ้นซ้ำซาก”
แล้วสังคมไทย...เราจะยังงักงันดี???